

Yaş(l)anmamış Kareler

-Erdoğan BOZBAY-

Alçaktan uçan bir kuş gibi daldı o çok iyi bildiği sokağa.

Şeker fabrikasını şehre bağlayan, solunda sebze bahçeleri, sağında ise şehir mezarlığının yer aldığı bu yol, yazın tozdan kışın çamurdan geçilmezdi. Fabrika işçileriyle o çevrede bahçeleri olanlar dışında pek fazla kullanılmadığı içinde genellikle ıssız ve ürkütücü olurdu.

Genç adayı çocuk, her zaman dudağında ıslığı, içinde korkuyla sevinç karışımı duyguları, yürümekle koşmak arası bir tempoyla geçirdi bu yoldan. Her geçişinde mezarlıktan ürkerdi nedense. Ancak fabrikanın girişine yaklaştığında hızını yavaşlattı.

O gün elinde sımsıkı tuttuğu zayıfsız karnesiyle öylesine coşkuluydu ki, korku bir yana, Osman Amcanın içeriden gelen tanıdık sesini bile son anda duyabildi. (Osman Amca fabrikada bekçi başıydı ve meşhur futbolcu Basri DİRİMLİLİ'nin babasıydı)

-Ne koşarsın böyle bre, babana mı?

-Evet Osman Amca dedi. Gülümseyerek.

-Neler söylemişsin baban için öyle be. Çok sevinmiş adamcağız, ağzı kulaklarına varır.

-Ne demişim diye sordu genç adayı çocuk, utançından kızarmış bir sesle.

-Hele okulu bitireyim.Babama bahçeli bir ev alırım, kira evlerinde oturmaktan kurtulur, biraz rahat eder demişin, öyle mi?

Sesinden sonra bir anda yüzüne yayıl iveren utanç tonlu kırmızılık, çocuğun soruya verebileceği en yalın cevabıydı. Demek ki, annesine söyledikleri bulaşıcı bir hastalık gibi önce babasına, ondan da yakın arkadaşlarına bulaşmıştı. O günden sonra babasına duyduğu saygı giderek büyüdü,minik yüreğine sığmaz oldu. Doğrusu babasının bu kadar mutlu olacağını beklemiyordu.

Yıllar yılları kovaladı. Ortaokul bitti,lise bitti, derken üniversite yılları başladı. Anlatılmaz bir duyguydu üniversiteli olmak, o onuru taşımak. Çünkü ailedeki ilk üniversiteliydi o.

Her şey okulun bitimine bir adım kalıncaya kadar öylesine güzeldi ki. Yaz tatilinin son günleri yaşanıyordu. Aylardan Ekim, Ekimin de yirmidokuzu.Öğle-

den sonra gelen haberle birlikte zaman dondu adeta. Özlemler yarım kaldı, düşler sonsuza ertelendi. Öyle bir vurgun yemişti ki, ayakta durmak ne kelime fidanları kökünden söken bir fırtınaydı bu, fırın içinde soğuk bir titreyişi, buz kesmekti.

Genç adamın babası işçi arkadaşlarını sürekli uyardığı halde,kendisi bozuk bir tren vagonu kapağının altında kalmış, sevdiklerine, sevenlerine hoşça kalın bile diyemeden çekip gitmişti.

Yıllar hızla akışını sürdürdü. Genç adam büyüdü, olgunlaştı. Hatta babasının öldüğü yıllardaki yaşantısından da fazlalaştı yaş. Ama bahçe içinde, yeşillikler arasındaki tahta iskemlesinde oturan babası hiç değişmedi hep öyle kaldı. Ayak ayak üstüne atmış, nasırlı ellerinde tuttuğu çay bardağı (yoksa kahve fincanı mı?) sarışın olduğu için güneşli havalarda sürekli taktığı güneş gözlüğü ile Mona Lisa benzeri biraz mutluluk, çokça hüznün karışımı gülümser durur. Bu görüntü hafiften sararsa ve puslansa da, o genç adamın dünyasında yaş(l)anmamışlığa direnişini umarsızca sürdürür.

Bu anlatılanların tümüyle öykü, o genç adamında öykü kahramanı olmasını öyle çok isterdim ki. Anlatılması güçte olsa bunların hepsi gerçektir. Hemde benim gerçeğim. O alçaktan uçan coşku dolu genç adayı çocuk bendim. Oynamak istemesemde bu rol benim için yazılmıştı. Babam, yanından geçerken hep ürperdiğim için de ıslığa ve türkülerin korumasına sığındığım mezarlıkta yatıyor yıllardır. Oradan geçerken nedense bir daha hiç korkmadım. Ama babamı yaşamının en sağlam güvencesini hep aradım. Onunla arkadaş, dost, sırdaş olamadık, oyunlar oynamadık, çocuklaşamadık, şöyle gönümüzce dertleşemedik, ara sıra birbirimize takılıp kızdıramadık. Başım dara düştüğünde ona birşeyler danışamadım. Çok arzuladığı diplomamı bile gösteremedim.

O hep çalışmak zorunda kalan bir işçiydi, ustaydı. Ameleliğin, alın terinin, emeğin ustası. Her şeyin okumaktan geçtiğini inanacak kadar da ileri görüşlü bir usta.

Büyük ozan Cemal SÜREYA babasını, şu ölümsüz dizelerle anlatır:

Sizin babanız öldü mü?

Benim bir kere öldü, kör oldum.

O gün bu gündür ışığımı arar dururum. Boşuna mı arıyorum dersiniz?